

Halâil

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin parasız çocuk ilâvesidir.

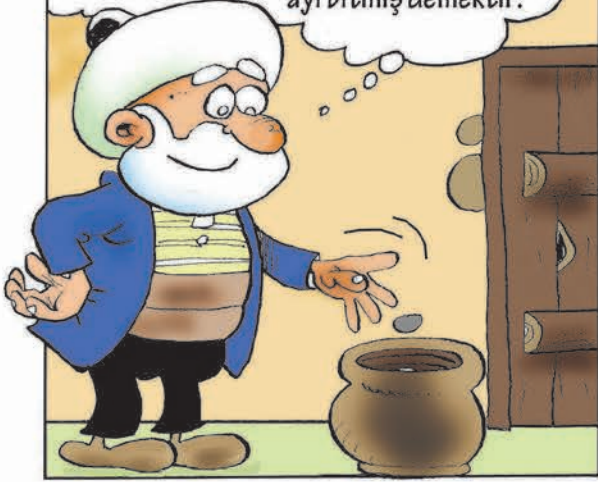
Sayı
8
2015

Nasreddin Hoca

Ahmet ÇAKIL

Tuttuğum her günlük oruç için şu çömleğe bir taş atayım. Otuz taş olduğunda Ramazan ayı bitmiş demektir.

Babam çömleği taş ile dolduramadı galiba, biraz da ben ilave edeyim bakalım.

Hocam, bugün Ramazan'ın kaçısı?

Bir dakika... Çömlekteki taşları sayıp da geleyim!

Hayret! Çanakta tam yüz yirmi beş taş var!

İşte döndüm komşu. Bugün Ramazan'ın kırk beşiymiş!

İlahi hocam sen bir ömürsün! Ramazan'ın hiç kırk beşi olur mu? Ramazan otuz gündür!

Ben gene insafılı davrandım. Bizim çömlek hesabına bakılırsa bugün Ramazan'ın yüz yirmi beşiymiş

Bak Yine Yaz Geldi

Bir yaz akşamında
Her yer yıldız altında
Nenemin oklavası
Yine yastık altında.

Bak yine yaz geldi
Ağaçlar meyve verdi
Sabah ve akşamları
Güneşimiz bol geldi

Bak yine yaz geldi
Sokağımıza renk geldi
Cıvıldaşan kuşlarla
Bahçelere şen geldi.

Bak yine yaz geldi
Kuşlara ses geldi
Çeşit çeşit oyunlar
Bu sene de hoş geldi.

Bak yine yaz geldi
Hoş geldi sefa geldi
Karneler bu mevsimde
Yüzleri güleç geldi.

Bak yine yaz geldi
Bostana bolluk geldi
Karıncayla arılar
Bu yıl yine tez geldi.

Bak yine yaz geldi
Otlar çimene geldi
Nehir, dere, yataklara
Şıpır şıpır su geldi.

İnsanlık 571 yılına geldiğinde küfür, cehalet ve zulüm karanlıkları içindeydi. Billhassa Arabistan yarımadasında bu karanlığın en koyusu yaşıyordu. Hz. İbrâhim (a.s.) zamanında Mekke'de inşa edilen yeryüzünün ilk mâbedi olan Kâbe'nin içi ve etrafı putlarla doluydu. İnsanlar kendi elleriyle yaptıkları bu putlara secde ediyor, onlar adına kurbanlar kesiyorlardı.

1

Sadece Kâbe'de tam 360 adet put vardı.

Her kabilenin kendine ait bir büyük putu vardı. Bunun dışında hemen her evde küçük putlar bulunurdu.

İçtimâî hayatta her türlü ahlaksızlık, vahşet kol geziyordu. İçki, zina, kumar, hırsızlık, zulüm günlük hayatta sıradan hâle gelmişti.

Kadın, bir mal gibi alınıp satılıyordu. Kız çocuk sahibi olmak utanç kaynağıydı. Kendilerince bu utançtan kurtulmak için kız çocuklarını kendi elleriyle diri diri toprağa gömüyorlardı.

3

İşte 571'de dünya böyle bir hâldeydi. İçine düştüğü cehalet ve küfür karanlığından kurtaracak bir nur, bir kurtarıcı zât bekliyordu.

Öyle bir zât ki; insanlara Allah'ı tanıtacak, ebedî saadet yolunu gösterecek olan İslâmîyet'i ve onun mukaddes kitabı Kur'an-ı Kerim'i hediye edecekti. O nur, Kâinatın Efendisi, Peygamberimiz Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm idi.

20 Nisan 571'de, Rebiülevvel ayının 12. gecesi, Mekke'de Hz. Abdülmuttalib'in evinde nurlu bir doğumun telâşı vardı.

Hz. Âmine, hâmileliğinin altıncı ayında bir gece rüyâ görmüştü. Rüyâsında nûrânî bir zât kendisine şöyle diyordu:

Yâ Âmine!
Bil ki sen âlemlerin
hayrına hâmilesin.
Doğunca ismini
Muhammed koy ve
hâlini hiç kimseye
açma!

Peygamberimizin babası Hz. Abdullah, iki ay önce bir ticâret seferinden dönerken Medine'de hastalanarak yefât etmişti. Onun için Peygamberimizin annesi Hz. Âmine, kayınpederi Abdülmuttalib'in evinde kalıyordu.

Doğum vak-ti yaklaşmış-tı. Birden be-yaz bir kuş çıkıp Hz. Âmi-ne'nin yanı-na geldi.

ENSAR İLE MUHACİRİN

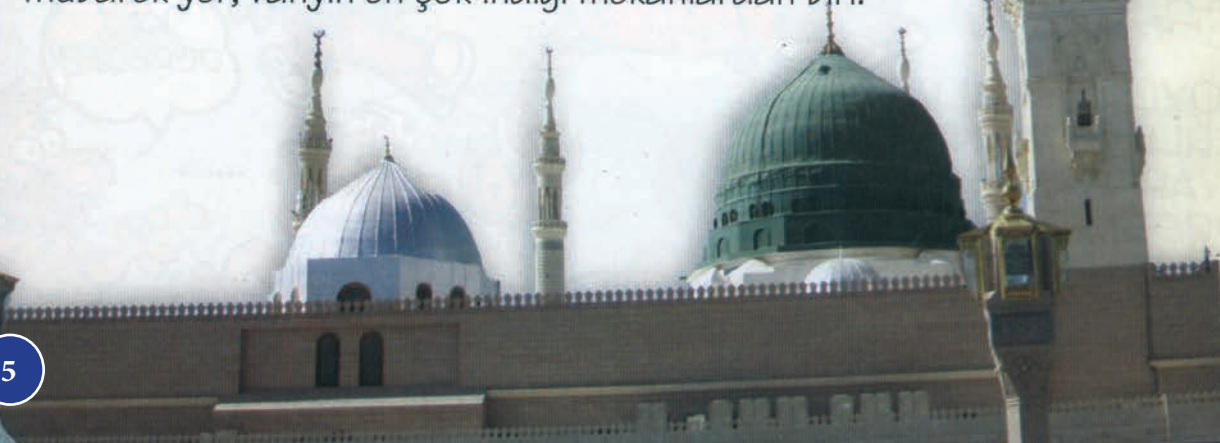
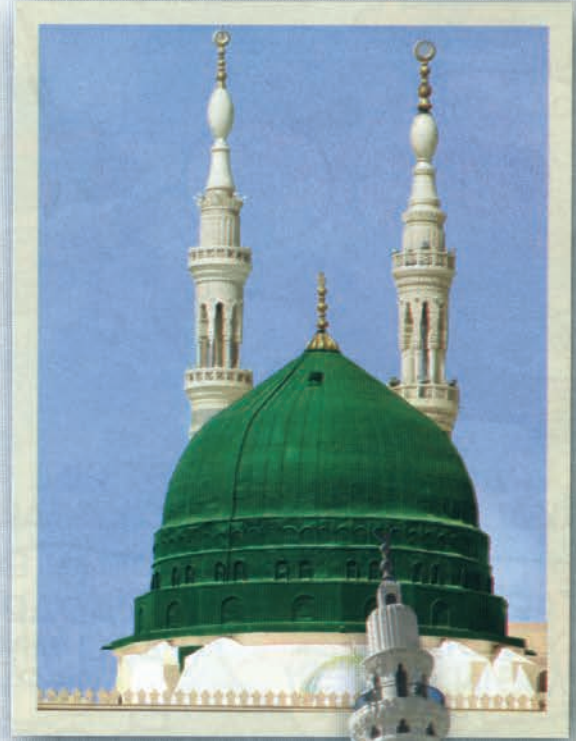
ŞEFKAT ŞEHİRİ MEDİNE

Fatma Beyza Tütüncüoğlu

Medine, sevgili Peygamberimiz'e (asm) ve ashabına zor günlerinde kucak açan, onlara kardeş olan, her şeyini paylaşan sahabenin yaşadığı bir mübarek şehir. Kitaplardan okuduğumuz, resimlerini gördüğümüz ya da hayalini kurduğumuz bu şehre gidecek olma fikri bile insanı heyecanlandırmaya yetiyor. Hevesle bavulumu hazırladım ve bulutların üstünde uçarak Medine'ye ulaştık.

İnsan kendini rüyada sanıyor. Peygamberimiz'in (asm) kabri şerifleri burada. O yüzden hemen Ona koşmak, ağlamak, dua etmek istiyorsunuz. İlk önce büyük çok büyük şemsiyelerin olduğu büyük beyaz bir avluya giriyorsunuz. Burası Mescid-i Nebevi'nin avlusu.

Efendimiz'in (asm) mezarının bulunduğu yere kocaman bir cami yapılmış. Mescid-i Nebevi denen bu mübarek yer, vahyin en çok indiği mekânlardan biri.

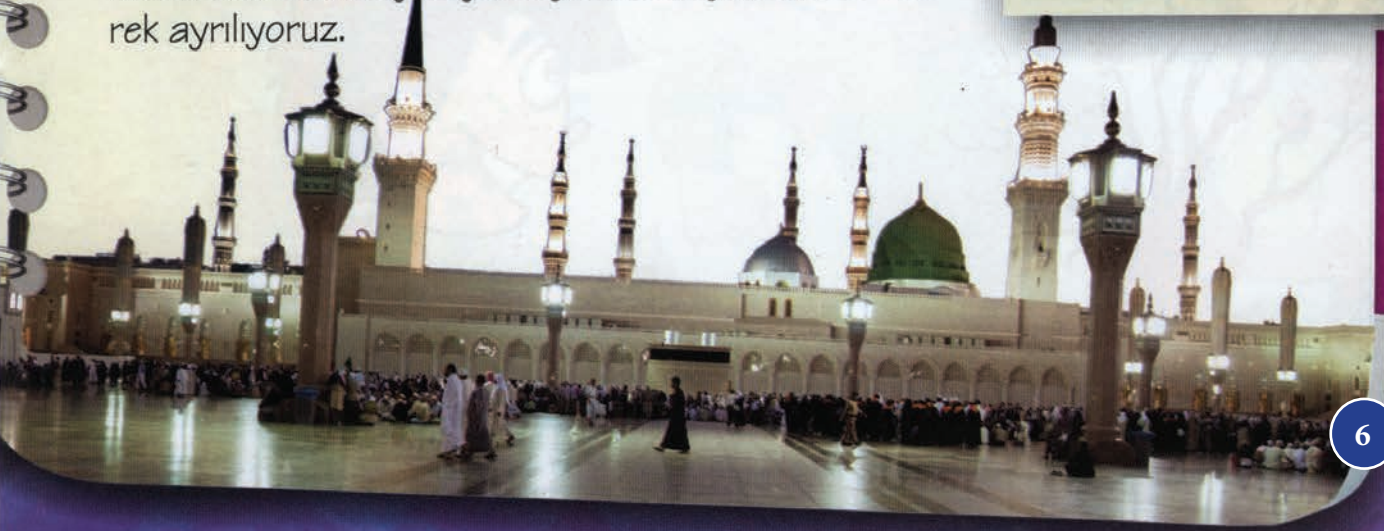
Yeryüzünde ziyaret edilmeye değer üç mescitten biri aynı zamanda. Diğerleri de Mescid-i Haram ve Mescid-i Aksa. Bundan dolayı burada yapılan ibadetler diğerlerinden daha üstün. Peygamberimiz (asm) Mescid-i Nebevi'de kılınan namazın Mescid-i Aksa hariç diğer yerlerde kılınan namazdan bin kat faziletli olduğunu bizzat haber vermiş.

Hanımlar ve beyler için ayrı girişler var. Peygamberimiz'i (asm) ziyaret saatleri de ayrılmış. Belli saatlerde hanımlar belli saatlerde beyler ziyaret ediyor.

Peygamberimiz (asm) Hz. Aişe annemizin odasında vefat etti ve oraya defnedildi. Zamanla vefat ettiği yere kabr-i şerifi yapıldı. Peygamberimiz (asm) evi ile minberi arasındaki bölümün de Ravza-i Muttahhara yani cennet bahçelerinden bir bahçe olduğunu bildirmiş ve burada namaz kılmayı teşvik etmiş. Bu kısım yeşil halılarla belirlenmiş. Çok kalabalık. İşte burada birbirimizin hakkına riâyet etmeye çok dikkat etmek gerekiyor. Efendimiz'in (asm) bize öğrettiği ve yaşadığı ve yaşamamızı istediği gibi. Çünkü İslamiyet ibadetler kadar güzel ahlak demektir.

Medine çok sıcak ama çok çabuk alışılıyor. Sonra çok güzel hurma bahçeleri var. Taze hurmalar sarı ve çok da lezzetli. Dönüşte sevdiğinize ikram etmek üzere hurma alabilirsiniz o güzelim bahçelerden.

Her güzel şey gibi Medine'deki zamanlar da çabucak bitiyor. Buradaki kısa zamanlara bedel ahirette sonsuz âlemde ebede kadar Ona komşu olup, Rabbiniz'in cemalini doyasıya seyretmek için dualar ederek ayrılıyoruz.

SAHİBİNİ ARAYAN AYAKKABI

Öykü

O gün Akif öğleden önce Seyide telefon açtı ve: "Dinle! Akşama teravihte bizim Kadire bir oyun yapacağım, onun ayakkabısını saklayacağım. Bakalım ne yapacak! Senin hep bir haberin yok. Anlaştık mı?"

- Tamam, dedi Seyit.

O akşam teravihte Akif gene gene gülüyor, Seyidi de güldürüyordu. Seyit, güya ciddi durmaya çalışıyor, fakat yan gözle Akife bakınca o da kendisini tutamıyordu. Seyidin gülmekten gözleri yaşarmıştı. Zaman zaman ön sırada oturan Kadire bakıyor, içi gülmekten fişkınyordu.

O akşam teravinin ne zaman bittiğini anlamadılar. Akif yine herkesten önce çıkmış, Kadirin bir ayakkabısını oradaki kilimin altına saklamıştı. Seyitten sonra Kadir de camiden çıktı. Baktı ki, ayakkabısının bir

teki orada, diğeri yok!

Seyit:

- Ne oldu? dedi, senin sağ ayakkabın yine mi kayboldu?

- Vallahi, ayakkabılarımı çıkardım, çiğnenmesinler diye şuraya koydum. Şimdi bir teki yine yok!

-Bu akşam senin ayakkabılarına ne oluyor ya? İftardan sonra kayboldu, teraviden sonra yine... Burada bir şeytan parmağı var. Gelip gelip senin ayakkabılarını alıyor... Diğeri bari al, onsuz da kalmayasın! Ya, baksana içinde bir kâğıt var! Ver bakayım ne yazıyor onda?

Seyit, elindeki ayakkabıyı aldı, kâğıdı çıkardı ve elektrik ayazında okudu: "Eşimi arıyorum!.." Gördün mü, arkadaş, bu senin

ayakkabın çok akıllı. Bak: "Eşimi arıyorum!.." diye dünyaları koparıyor! Sense ikidir ayakkabılarını kaybediyorsun!

- Vallahi, şuracığa koydum, içeriye girdim. Şimdi yok!..

- Arkadan şeytan gelip almış!

- Ya, arkadaş, şeytan camiye yaklaşır mı? Sen ne konuşuyorsun? Birisi alıp götürdü belki...

- Tek ayakkabını ne yapacak? Bir ayaklı olsa, alsın diyelim. Topal Hasan bizim camiye gelmiyor ki! O, teraviye yeni camiye gidiyor.

Kadir ne yapacağını bilemiyordu. Tek ayakkabısını Seyidin elinden aldı, tekrar kâğıdı okudu: "Eşimi arıyorum!"

"E-e, dedi. Ben de arıyorum ama bir türlü bulamıyorum!"

Akif:

- Seyit, akşam iftarda bu arkadaşın ayakkabısını sen buldun. Bulsan bulsan bunu da sen bulursun! Ara bakalım, bir yerlerden çıkar belki!

- Ya, siz benim ayakkabımı saklamışsınız da!..

Seyit bir tarafa, bir bu tarafa koşup

araştırmaya başladı. Kimi kilimlerin uçlarını kaldırıp bakıyor, kimi kahve makinesinin arkasına, kimi de odun sandığının içine el atıyordu. En nihayet koyduğu yerden ayakkabını alıp çıkardı ve:

- Buldum, ya!.. diye haykırdı. Şu sandığın içine atmış birisi.

Akif tekrar gülücüğü bastı. Seyit de kendisini zor tutuyordu. Bir ara bulunduğu ayakkabının içinden bir kâğıt çıkardı:

- A, burada da bir şeyler yazıyor! dedi ve okudu: "Sahibimi arıyorum!.." A-be, Kadir, ayakkabın seni arıyormuş da bulamıyormuş!

Kadir:

-Siz gizlemişsiniz benim ayakkabılarımı, ben anladım amma!

- Aa, arkadaş, sen ayakaltında ayakkabılarını bırakıyorsun, ön safta olmak için içeriye dalıyorsun. Biz mi suçlu oluyoruz şimdi? Şimdiden sonra teraviye girerken ayakkabılarını muhafazalı yere koy!..

Çünkü görüyorsun ya, dedi Akif, şeytanın işi yok, senin ayakkabılarını saklıyor, bir de bize aratıyor!

İsmail A. ÇAVUŞEV

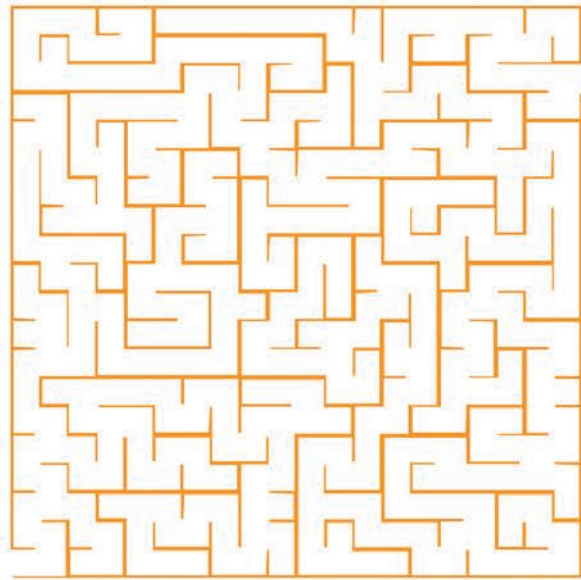
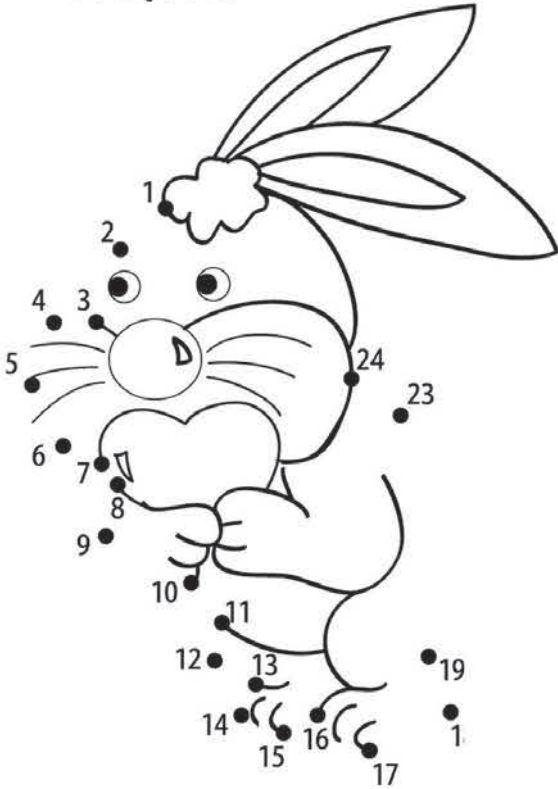

bil-bul-çöz

Arkadaşlar, iki resim arasındaki 7 farkı bulabilir misiniz?

Bu uzun kulakların sahibini merak ediyor musunuz? Öyleyse, noktaları numara sırasıyla birleştirin.

İki sevimli köpeğin buluşmasına yardımcı olmak ister misiniz?

Balığın gölgesi hangisi acaba?

Resimleri olan meyvelerin isimlerini harf tablosundan bulur musunuz?

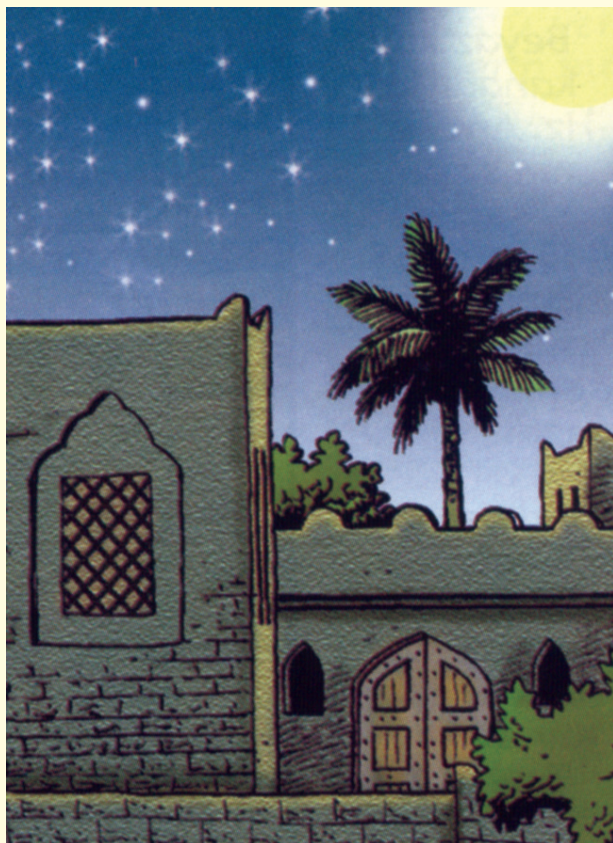
K	Ü	Z	Ü	M	E	Ş
A	A	I	P	M	U	E
R	R	Y	K	U	E	F
P	M	Ğ	I	Z	L	T
U	U	R	E	L	M	A
Z	T	S	B	A	I	L
N	A	R	K	İ	V	İ

2 resim arasındaki 7 farkı bulabilir misiniz?

Okuldan dönen karıncayı evine götürür müsünüz?

погали с крилцето си рамото ѝ. След което тя се успокои, страхът ѝ изчезна. Тогава ѝ поднесоха сладък шербет в паничка. Когато изпи шербета, обхвана я някакво сияние. И в този момент се роди любимия ни Пейгамбер - Хз. Мухаммед.

За миг от изток до запад хоризонтът се покрил с безкрайно сияние. Когато сияйното дете се родило, челото му опирало земята, а показалеца му сочел небето. След като изрекло клетвените слова се чува думите: «Юммети!.. Юмети!..» / Моят мюммет! Моят юммет!"/

Дядо му отишъл до Кябе за таваф. Когато получил известието, тутакси изтичал при любимото си внуче, взел го на ръце и го разцелувал. След това го нарекъл Мухаммед. Това име означавало много възхвален.

Най-любимото същество на Аллах, което се бе родило през тази нощ бе най-славният сред хората, последния пророк - известител. През тази нощ се случили много важни събития:

от звездите и изгряла нова звезда, с невидан дотогава блясък. Еврейските учени, които отдавна очаквали появата на последния пейгамбер, разбрали, че се родил именно той. През същата нощ всички идоли в Кябе из попаднали на земята. Това е бил признак, който известявал, че родилият се Пейгамбер на земята ще премахне всички идоли.

- Ето, роди се звездата на Ахмед! Родил се последният пейгамбер? - се разнесли гласове наоколо. През същата нощ пресъхнала водата на езерото Сава /Таберие/, която се смяташе за свещена от огнепоклонниците. Пак през същата нощ градът Семаве и долината била залята от буйни води. В Иран за миг с гръм и трясък паднали 14-те кули от двореца на сасанидския император Кисра в Медаин. Кисра и придворните се събудили обхванати от страх.

„Не може!“ Не е възможно!» - викали те, но свещеният огън изведнъж угаснал. А греел непрестанно цели хиляда години. Какво ли се бе случило?!

През същата нощ в град Истахрабад в Иран изведнъж изгаснал огъня на огнепоклонниците, който горял от хиляда години. Това пък известявало, че новородилият се пейгамбер ще премахне огнепоклонничеството от земята!

Раждането на Хз. Пейгамбера ни

През 571-а година човечеството било потънало в невежество, богохулство и гнет. Особено силно то се чувствало в Арабския полуостров. Първият храм в света, издигнат по времето на Хз. Ибрахим /а.с./ Кябе и околностите му са били натъпкани с идоли. Хората се кланяли пред тези кумири, които сами си изработвали, привнасяли им жертви. Само вътре в Кябето е имало над 360 броя от тях.

Освентовавсяко племеси имало свой голям кумир. Извън тях във всеки дом също се намирили идоли. В обществения живот се ширела безнравствеността и жестокостта. Пиянството, прелюбодеянията, хазартните игри изпълвали ежедневието на хората. Жените ги продавали като стока. Срамно било да имаш дете дъщеричка. За да се отърват от този срам бащите им живи ги погребвали в нажежения пясък.

Ето така изглеждал светът през 571-а година. Светът очаквал лъч светлина или някой, който щял да разкъса този мрак. Това трябвало да бъде човек, който щял да им открие лицето на Аллах, да им покаже пътя на исляма, носител на вечното щастие и да ги дари със свещената Му книга - Корани керим.

Такава светлина грейнала с раждането на Пейгамбера ни Хз. Мухаммед алейхисселам.

На 20 април 571-а година или през 12-та нощ на месец ребюлеввел в дома на

Абдюлмутталиб в Мекка всички се вълнували в очакване на сияйно раждане. През шестия месец на своята бременност Хз. Емине една вечер сънувала чуден сън. В съня ѝ един свят мъж ѝ заявил следното:

„Я, Емина, знай, че ти си бременна за доброто и благополучието на световите. Когато той се роди, праchiaй го Мухаммед, но не разкривай пред никого това!“

Бащата на нашия Пейгамбер Хз. Абдуллах два месеца преди това се беше разболял на връщане с търговския керван и починал в Медина. Затова майката на нашия Пейгамбер Хз. Емине живееше в дома на свекъра си Абдюлмутталиб.

Наближаваше времето за раждането на детето. Веднъж изневиделица долетя една бяла птичка и кацна до Хз. Емине. Тя

веня. Същевременно това е едно от трите места на света, които заслужават да се посетят. Другите са Месчиди харам и Месчиди акса. Ето защо ибадетите, които се извършват тук превъзхождат другите. Нашият Пейгамбер (с.а.с.) е известил, че намазите, които се кланят в Месчиди небеви са хиляда пъти по-превъзходни от намазите, които се изпълняват другаде освен в Месчиди акса.

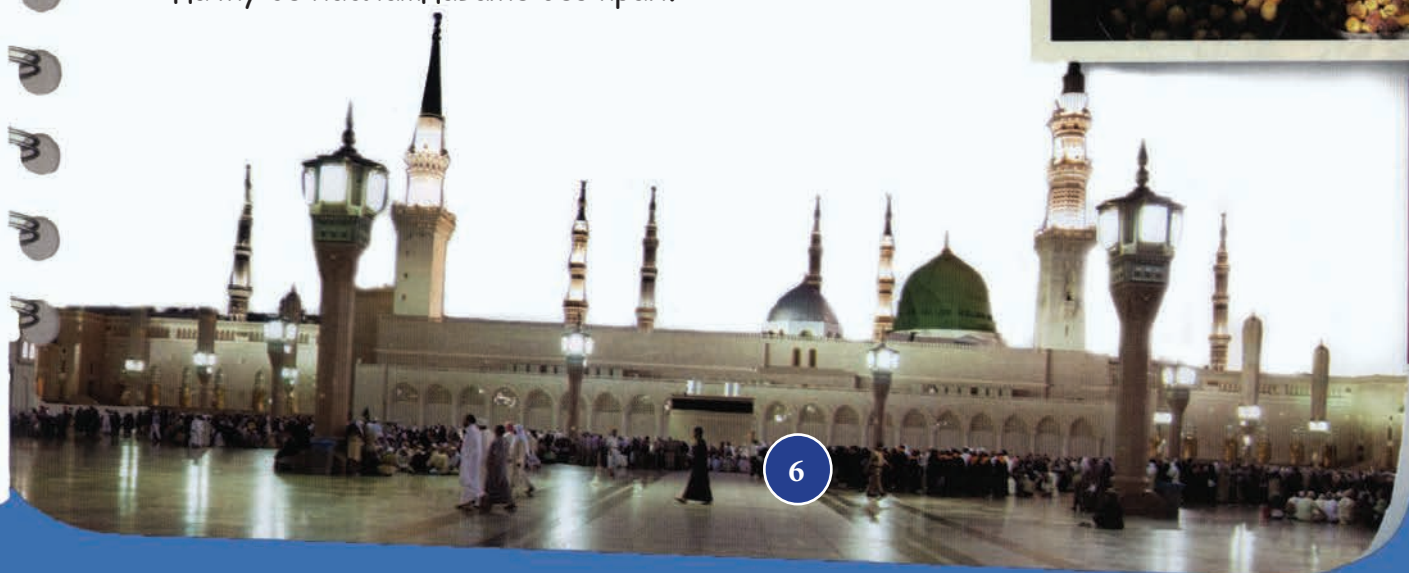
Тук мъжете и жените влизат през отделни входове. Определени са и часовете за посещения при гроба на Пейгамбера ни. В дадени часове допускат мъже, в други - жени.

Пейгамбера ни почива в стаята на Хз. Аише и е погребан там. След време там му е съградена гробница. Той от своя страна е съобщил, че разстоянието между дома му и минбера е кът от райските градини и препоръчвал тук да се кланят намази. Мястото е покрито със зелен килим. Наоколо гъмжи от хора. На това място трябва да се внимава как да се отнася с другите хора. Това трябва да става така както ни е учил и сам той е правил през живота си.

Защото ислямът означава да имаме отлична нравственост както и при ибадетите ни.

В Медина времето е много горещо, но с него се свиква много бързо. Освен това край града съществуват много красиви градини с фурми. Пресните им плодове жълтеят и са много сладки. На тръгване може да си купите фурми от тези прекрасни градини, с които да почерпите близките и любимите си хора.

Като всяко хубаво нещо и времето ни в Медина изтича много бързо. Ето защо с този свещен град се разделяме с молби да бъдем вредом с Пейгамбера ни в Отвъдния свят, където ще имаме възможност да му се наслаждаваме без край.

МЕДИНА

ОТЗИВЧИВИЯТ град на енсара и мухаджирите

Фатма Бейза ТЮТЮНДЖЮОГЛУ

Медина е свещен град, който прегърна любимия ни Пейгамбер и неговите последователи в трудни за тях дни и в който живеят сахабиите, които споделиха всичко с тях. Дори самото намерение да се посети този град, за който сме чели по книгите и сме гледали снимките му кара човек да се вълнува. Именно с такава вълнение приготвих багажа си и след няколко часа полет над облаците се намерих в Медина.

Имах чувството, че всичко това, което виждам е някакъв сън. Ето го свещения гроб на пейгамбера ни. Затова първо ми се ще да изтичам дотам, да застана пред него и да се моля. Първо се влиза в един двор с широки чадъри. Това е двора на Месчиди небеве - Месчид на Пейгамбера ни.

Там, където се намира гроба на Пейгамбера ни е изградена величествена джамия. Това свещено място, наречено Месчиди небеве е едно от местата, където Пейгамбера ни е получавал най-много вахий - открито

без нея. Но я виж, вътре в нея има някаква бележка! Дай да видя какво пише в нея!

Сеид взе обувката от ръката на Акиф, извади и прочете бележката: «Търся еша си!..» Видя ли, аркадаш, тази твоя обувка е много умна. Виж какво пише: "Търся еша си!.." Вика, а ти за втори път тази вечер си губиш обувката!

- Валлахи, ей тука ги турих и влязох вътре, а сега едната я няма!

- След теб дошъл дявола и я отмъкнал!

- Я, бе, какво ще търси дявола в джамията? Какви ги приказваш? Сигурно някой я е взел!

- Какво ще прави само единия тек? Ако е с един крак, разбирам да вземе. То и Топал Хасан куция не идва на терави в нашата, а ходи в новата джамия. Така че...

Кадир се чудеше какво да прави. Взе едната обувка от ръката на Сеид и отново прочете бележката: «»Търся еша си!..»

- Е, и аз търся, но не намирам нищо!

- След вечерта на ифтара ти намери обувката на нашия приятел. Вземи да ги търсиш отново ти. Я виж, потърси тук и там. Може да излезе отнякъде! - рече Акиф.

- Да бе, вие скрихте обувката ми и сега ще тръгнете да я търсите, нали...

Сеид взе да поглежда ту на едната, ту на другата страна. Вдигаше краищата на килимите и поглеждаше там, после се взираше зад кафе машината и търсеше в сандъка за дърва. Най-накрая откри обувката и викна:

- Ето я къде е била! Намери се!.. Някой я захвърлил в тоя сандък!

Акиф отново взе да се смее. Сеид също едва се сдържаше. По едно време изкара друга бележка от обувката, която бе намерил и каза:

-Я! И тука пише нещичко! - и прочете:

- "Търся стопанина си! А бре, Кадир, обувката те търси и не може да те намери!

- Вие сте я скрили. Разбрах аз...

- Аа, приятел, ти захвърляш обувките си на произвола и се втурваш винаги, за да бъдеш на първата редица. Сега ние ли сме ти виновни? Отсега нататък като дойдеш на терави намазъ, най-добре е да туриш обувките си някъде, където ще си знаеш, за да не ги стъпчат и лесно да ги намериш!

Защото нали виждаш - добави Акиф-дявола си няма работа и все твоите обувки отнася. После пак ние трябва да ги търсим!

Исмаил А. ЧАУШЕВ

ОБУВКИ НА ЗАГУБЕН ЧОВЕК

Разказ

Преди обяд Акиф звънна на Сеид и му каза: «Слушай, довечера на терави намазъ ще изиграя хубав номер на нашия Кадир: Ще скрия обувките му. Да видим какво ще направи. Ти все едно нищичко не знаеш. Разбрахме се, нали?»

Добре де, разбрахме се - отговори Сеид.

Вечерта, по време на терави намазъ Акиф непрестанно се смееше, караше и Сеид да се хили. Той уж се опитваше да бъдесериозен,нокогато погледнешекъм Акиф, започваше отново неудържимо да се смее. Вече сълзи бяха потекли от очите му. Отвреме навреме гледаше към Кадир, който винаги седаше на първата редица и отново едва се сдържаше.

Същата вечер така и не усетиха

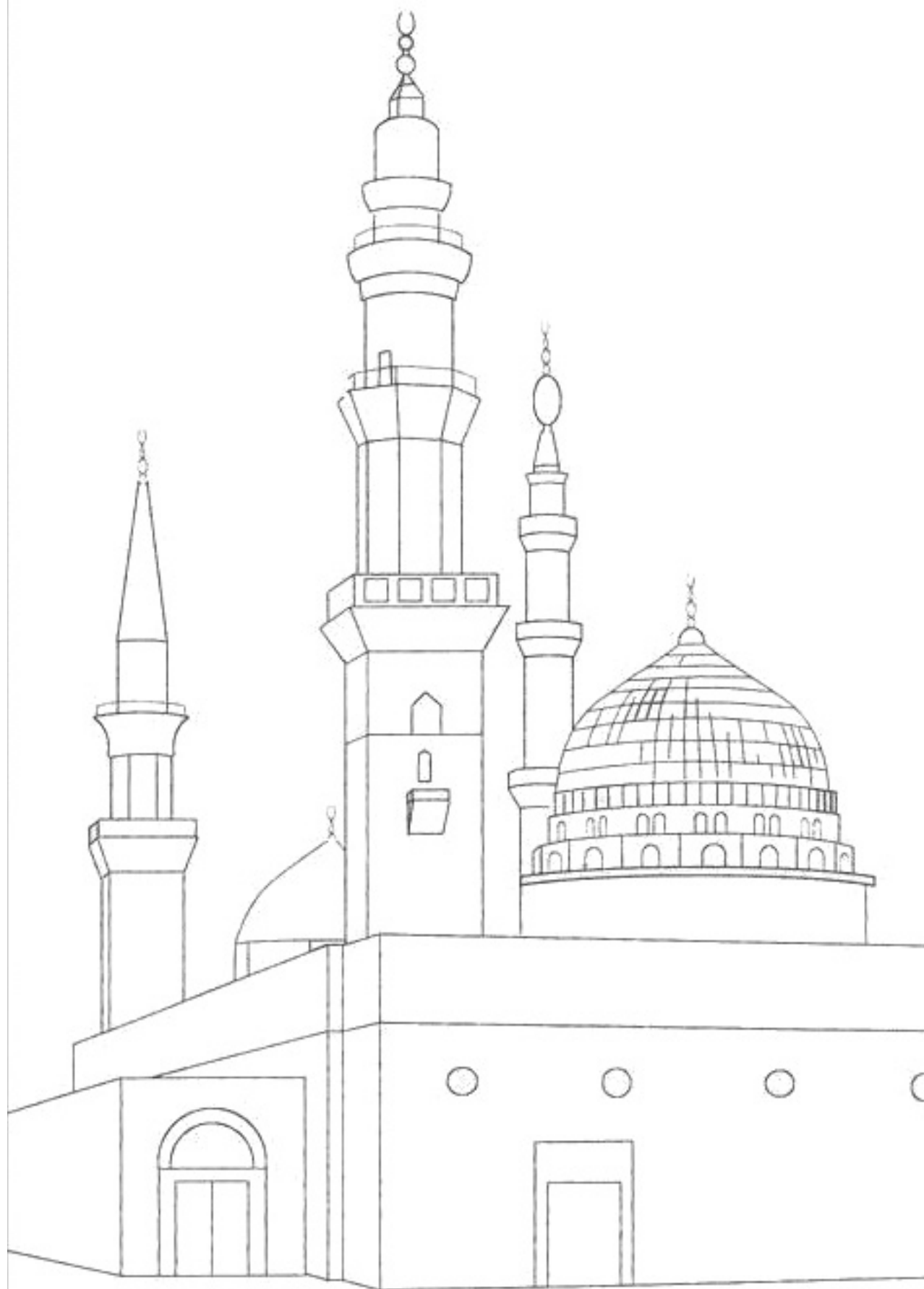
кога приключи терави намазъ. Акиф отново беше излязъл пръв и бе успял да скрие едната обувка на Кадир под килима. Подир Сеид и Кадир излезе от джамията и веднага видя, че едната му обувка липсва, а другата е там.

Какво стана? - попита Сеид. - Так ли изчезна едната ти обувка?

Валлахи, преди да вляза си събух обувките и ги турих на една страна, за да не ги настъпят. Сега едната ми обувка пак я няма!

Какво става тази вечер с твоите обувки бе? След ифтара ги загуби, сега пък, след терави отново ги няма. Нещо шейтана те е взел на мушката. Няма и няма твоите обувки изчезват... Вземи поне другия чифт, та да не останеш и

Насреддин Ходжа

Ахмед ЧАКЪЛ

За всеки ден оруч ще пускам по едно камъче в това гърне. Когато станат трийсет, значи рамазана ще е свършил!

Баща ми май забрави да тури днес камъчета в гърнето! И аз да добавя малко...

Ефенди, кой ден сме днес на рамазана?

Митутка, да погледна в гърнето.

Чудно нещо! В гърнето има цели 125 камъчета!

Ето ме, съседе, тук съм! Значи днес сме 45-и ден на рамазана!

Но, ходжам, що за приказки са това! Та може ли рамазана да има 45 дена?! Та нали рамазана трае трийсет дена!

Аз пак съм милостив към тебе. Ако ти кажа по нашето гърне, днес трябва да е 145-и ден на рамазана!

Слънце

Безплатно детско приложение на сп. "МЮСЮЛМАНИ"

Брой
8
2015